

laveste Art. M. Z. søger at afvæbne dem ved at afgive en Del af sin Myndighed til en Diakonisse, som man fra en vis Side havde villet skyde frem. Men da heller ikke dette Offer synes at hjælpe, foretrækker hun at drage sig ud af Kampen, tilfreds med at forlade sin Plads med de bedst mulige Vidnesbyrd for Duelighed og personlig Hæderlighed. Hellere end at fortsætte en Kamp, hvis Smaalighed forekommer hende uværdig, vil hun arbejde for sin Sag paa et Sted, hvor der vel venter hende Vanskeligheder, men af en mindre pinlig Art.

Det fremgaar af den oven for nævnte Ytring om den amerikanske Frihed, at M. Z. i sit ny Fædreland ikke undgik Skuffelser. Imidlertid var dog netop hun med sin storslaaede og kraftige Karakter skikket til at tage Kampen op paa en Skueplads, hvor der kæmpes om virkelig store Indsatser. Hun var udholdende nok til at komme velbeholden igjennem den Skjærsild, som ethvert voxent Menneske maa gjennemgaa, før det lykkes at blive hjemmevant i en saa fremmed Kultur som den amerikanske. Og hun var et saa fremragende Menneske, at Amerikanerne tilgav hende, at hun ikke var en af deres egne. Efterhaanden sluttede hun sig da ogsaa til sine nye Landsmænd med oprigtig Sympati og Forstaaelse. Ved Hjælp af Rejser i det gamle Land og Omgang med Landsmænd fulgte hun Udviklingen i Europa særlig af de sociale Spørgsmaal, som fremfor noget synes at ligge hende paa Sinde. Men ogsaa paa dette Omraade kom hun efterhaanden til at vente sig mere af Udviklingen i det ny Land end i det gamle. I de senere Aar have hendes Rekreationsrejser ogsaa mere gaaet mod Vest — hun har f. Ex. besøgt Kalifornien — end tilbage til den gamle Verden. Hun har alle Betingelser for at kunne dømme retfærdigt om det Folk, hun frivillig har sluttet sig til, og i hvis Midte hun lever saa smukt og velsignelsesrigt et Liv som kun faa af hendes Samtids Kvinder. Vi maa derfor ogsaa lykønske vort Blad til, at det kan bringe et Vidnesbyrd fra hende om de Kvinder, hun ovre i den ny Verden lever og virker iblandt.

Kirstine Frederiksen.